

KANATLARIM MAVİ GÖZLERİM MEZOPOTAMYA

Güneşin doğduğu kızıl tepelerin ardından kıvrılarak gelirim çoğu zaman. Göklerden bereket olup inip yerle birleştiğimde; hayat olurum doğaya, sevinç, umut olurum insanlara. Nice medeniyetler benim kenarında kuruldu. Tanrı oldum çoğu inançlara! Altaylar'da, Toroslar'da estim insanların yüreklerinde.

Suyum ben! "Allah su gibi devlet versin.", "Su gibi aziz olasın." derler ya, işte O'yum. Medeniyet kokarım, kültür kokarım, benim toprağa yeşil rengi rec memle, Orta Asya'dan kopar gelir Nevruz, ataların nal sesleri ile. Kış boyunca beyaz halimi görmüş gözlere, kardelen çiçekleriyle halaylarla sunar dostluğu. Geliniğin en güzelini giyen toprak, Güneş'e bir başta tebessüm eder. Çünkü; vereceği ürünlerin Ali'ye, İzzet'e okul, Fatma'ya kalem, çamurdan okula gidemeyen küçük ayıklara yol dacağıni bilir O...

Kelepçeler vurulur, barajlarda tutulurum. Torunlarına çorap ören ninelerin başucundaki kandillerin yerini alır, ısıkları aydınlatırım her yeri. Maniyim dilinde genç kızların, gergefinde nakış, iş umduyum delikanlıların. Ben olduğum zaman terk edilmez baba ocakları, hasret mektupları azalır, okmaz anaların gözyaşları. İsim ben, aşım... Yıkılmış hastahoneye duvar, ilacım çare bekleyen çocuklara...

Sanatım ben aynı zamanda. Şiirlere dökülmüş yürekteki bana olan hisler destanlaşmışım, en güzel türküler yazılmış adıma, mavice, özgürce... Fınarbaşlarında yaşanmış efsanevi aşklar. Alev alev yanan gönüllerdeki ateşi söndürürcesine bir tasla ikram edilen serinliğim ben... Harman sonrası olan düğünlerde davulun zurnanın sesi, vatan görevine giden askerin arkasından dökülen duayım ben...

Dönen değirmene kuvvet, dumanım fabrikalarda. Benimle oluşan çamurlara verilen şekillerde bir kültürün yansımasıyım. Kekik kokulu mutfağın baş aktörüdür benim yetiştirdiğim ürünler. Uçsuz bucaksız denizlerime ırk, renk ayrımı yapmadan alırım insanları. Bir annenin nazik eliyle sunduğu gibi sunarım ülkemizin kültürünü onlara. Anlayacağınız melodiyim ben dostluk ve barış şarkısında.

"Temizlik imandandır." Yansıyım ben imanın. Yaşamın başlangıcı, ölümüne üzere olan insanın son arzusunun da ben olduğumu biliyor muydunuz?

Benim kanatlarım mavi, gözlerim Mezopotamya. İnsanlara olan sevgim Mevlana'ya, Yunus'a... Hamuliyim insanlığın, köprüsüyüm medeniyetin. İyi bir yaşamın, kardeşliğin halkasını düştürmek için uzatıyorum ben elimi... Haydi! Siz de uzatın ellerinizi.

Beklediğim sadece birazcık SAYGI...